

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitvev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Oltar misijonske cerkvice v Afriki, s podobo Marije Matere dobrega sveta. Zamorčki molijo za ljube dobrotnike.

4. stran: Misijonar z zamorčki: »Zapojmo na glas Mariji na čast!«

Priporočila.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: B. Z. R. za zdravje in mir v družini; N. N., Cerklje, v neki važni zadevi; družina Novak, Gomilsko, v zelo važni zadevi; N. N., Ceplje, v več važnih zadevah; K. Š. za ljubo zdravje in dobro službo; H. T. se priporočam za zdravje bolne hčerke; N. N. Polzela, za ljubo zdravje in v važni zadevi; F. P., Ponikva, za uslišanje v raznih zadevah; J. H. B. za ljubo zdravje v dolgotrajni bolezni.

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, M. K., Bratonci, za uslišano prošnjo; T. Z., Središče, za dobljeno pomoč v veliki tiski in se še priporoča; M. M., Velkikamen, za dobljeno zdravje ljubega sinčka; N. V., Laško, za dobljeno uslišanje; M. M. Ribnica, za uslišano prošnjo; A. M., Ptuj, za olajšavo in pomoč v bolezni.

Spomin na umrle.

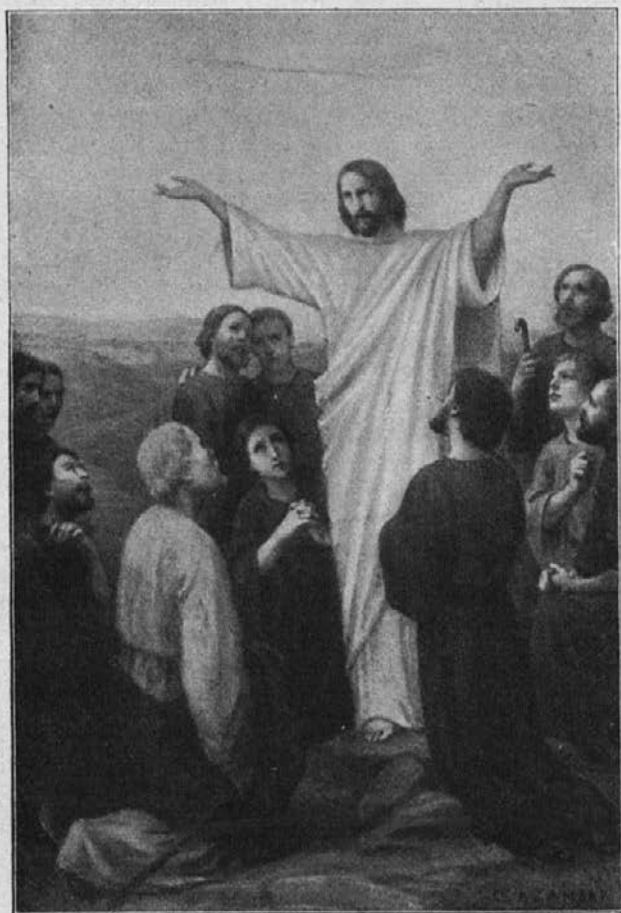
† Preč. p. Lavrencij Lovi, misijonar v Nigeriji. — Preč. gosp. Franc Rajčević, beneficijal, Voglje. — Preč. g. Janez Kepec, župnik, Ihan. — Č. s. Taja, misijonarka, Južna Afrika. — Francka Zorko, Brežice. — Justina Gašperšič. — Ivana Slekovec, Grabonoški vrh. — Helena Vybihal, Poljela. — Jera Založnik, Rakovec. — Janez Sedminek, Zg. Roje. — Marija Hivšek, Rajhenburg. — Janez Jordan, Groblje. — Tomaž Prijatelj, Sv. Rupert. — Rozalija Turnšek, Šmarje. — Marija Sagadin, Sestrže. — Marija Eržen, Ljubljana. — Marija Kopše, Novo polje. — Ančka Horvat, Ljubljana. — Franc Bugar, Ribnica. — Marija Kalan, Selca. — Marija Božič, Ljubljana.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Daroval Hojan Miklavž, Sv. Trojica: Din 25.— za katekizem zamorčkom, Din 25.— za najpotrebnejše misijone.

100

Žetev je velika, a delavcev malo.

Gospod, pošlji delavcev v svoj vinograd!

Misijonska misel, poznavanje in ljubezen do misijonov prodira bolj in bolj v duše dobrih katoličanov in postaja obča last vnetih članov vojskujoče se svete Cerkve. Izvoljeni naše dobe so prešinjani od misijonske misli, navdušeni so za misijone med pogani in prinašajo ne majhne žrtve vsake vrste.

Višek misijonske ljubezni in misijonskega dela je bilo vedno darovanje samega sebe. »Večje ljubezni« — tako uči božji Zveličar — »nima nihče, kot tisti, ki da življenje za svoje prijatelje« (Jan 15, 13). To umeje vsak. Najvišje, kar more ljubezen storiti, je žrtev samega sebe.

V darovanju samega sebe za misijonsko delo, za razširjanje božjega kraljestva na zemlji in zlasti za ustanavljanje in razširjanje sv. katoliške Cerkve v Afriki, pa so različni načini, različne možnosti: žrtvuje se misijonar duhovnik, žrtvujeta se misijonski brat in misijonska sestra, žrtvuje se pomožna misijonarka sv. Petra Klaverja.

Žrtev misijonarja duhovnika, božjega poslanca v pravem pomenu, je najvišje; nujen pogoj je za oznanjevanje evangelija; cerkveni odloki govore o tem v najbolj vzvišenih besedah.

Po stopinjah misijonarja duhovnika — misijonarji so ponajveč redovniki — gre njegov »brat«, brat laik iste redovne družine: s svojo, pogosto ne majhno izobrazbo in s svojimi več kot povprečnimi zmožnostmi služi nesebično katoliškimi misijonom; učenec je, član družine, ki brez šuma bistveno pomaga pri zgradbi nove cerkve v poganski deželi.

Za misijonskim mašnikom in misijonskim bratom stopa misijonska sestra, angel miru, dela, žrtve, ki v misijonskih deželah skrbi pred vsem za ženski spol in ima tako velike zasluge za vzgojo prihodnjega rodu. Brez misijonskih sester si ne moremo misliti katoliškega misijona v polnem delu.

In sedaj še žrtev pomožne misijonarke sv. Petra Klaverja.

Že iz tega, da pomožno misijonarko imenujemo nazadnje, pa tudi iz drugih okoliščin je razvidno, da so za ta poklic sposobne pred vsem ponižne duše. Pripominjamo pa takoj, da ponižnost ne izključuje velikodušnosti; še več: ponižni mora biti velikodušen. Prevzetnost in ničemurnost ni težka; težka je ponižnost; ponižna duša se mora velikodušno sama sebi odpovedati.

Pomožna misijonarka sv. Petra Klaverja za Afriko se pred vsem odpove bleščečemu imenu. Beseda »misijon« je v pomožni misijonarki nekako oslABLJENA in ZATEMNJENA z malo častno besedo »pomožna«. Biti pomožna misijonarka je mnogo manj častno, kakor biti misijonarka. In še to: pomožna misijonarka sv. Petra Klaverja, apostola zamorskih sužnjev. One, ki hrepene po takem imenu, morajo biti res velikodušne in želeli morajo, da bi bile

majhne. Ko bi se imenovala »pomožne misijonarke velikega svetovnega misijona« ali kako podobno, bi bilo ime »pomožna« še imetno in bi se pokazalo v svojem velikem pomenu. A naše ime je pomožna misijonarka svetnika, ki je sam naredil obljubo, da hoče za vselej biti »suženj zamorskih sužnjev«.

A ne sodimo prehitro! Pri misijonskem delu gre za duše. Ob misli da hočejo reševati duše, so največji apostoli molili: »Da mihi animas, cetera tolle!« »Daj mi duše in drugo vzemi«. Tako je tudi ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja, božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska, imela nad mizo, pri kateri je delala, zapisane besede, ki se je po njih ravnala v svojem življenju, posvečenem misijonski službi: »Gospod, daj mi duše« — da mihi animas —, »da jih Tebi darujem in k Tebi privedem.«

Zato v imenu in v tem, kar ime pomeni, ni nič hudega. Ime ne blešči, napis ne mika, a pod tem imenom, pod tem napisom je bogata vsebina. Ganljivih besedi sv. pisma: »Kako ljube so stopinje onih, ki oznanjajo mir« — ne bomo uporabljali za pomožne delavce zadaj za misijonsko bojno črto; vendar je res, da se pomožne misijonarke sv. Petra Klaverja, ki se neposredno ne udeležujejo apostolskega dela, samo zato trudijo ob plugu, ker iščejo duš za božje kraljestvo.

In kdo je sposoben za tako delo?

Za bojno črto je treba izbranih čet, za neposredno apostolstvo najboljših moči. Kaj pa za pomožno misijonsko službo? Ali je za to dober vsak? — Nikakor ne.

Kdo je ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja?

Kdo prva pomožna misijonarka?

Če beremo življenje te ali one osebe, včasih mislimo: tisti, ki je to pisal, je pač hotel to osebo pokazati v lepi luči in zato povečuje njene dobre lastnosti.

Pri Mariji Tereziji Ledóchowski ni tako.

Resnica je, da je Marija Terezija znala brati in pisati že pred običajno šolsko dobo.

Resnica je, da so se naloge Marije Terezije pri šolskih razstavah v zavodu angleških gospodičen odlikovale mimo drugih.

Resnica je: ko ji je bilo 15 let, je zasnovala tedenski list, ga eno leto izdajala in sama s svojo lepo in mirno pisavo pripravljala sestavke za razmnoževalni stroj.

Resnica je: značaj Marije Terezije je bil v njenem 22. letu tako dozorel in vse njeno vedenje je bilo tako umerjeno in uravnano, da sta jo na toskanskem dvoru

nadvojvoda Ferdinand in velika vojvodinja Aliče visoko čislala in so jo tudi dvorjani tako visoko spoštovali, da je nekdo izmed njih rekel: Marija Terezija je bila že takrat svetnica.

Ljudje tega sveta, zlasti oni iz njene okolice, ki so se šteli za »dobre«, so storili vse, da bi jo pridobili zase, za svoje vzore; Marija Terezija Ledóchowska pa je izbrala misijonsko službo in imenovala sama sebe pomožno misijonarko sv. Petra Klaverja. In ko je delala 25 let v pomožni misijonski službi, je pisala v neki okrožnici do družbenih članov: Ko bi imela še enkrat izbirati poklic, bi zopet hotela biti pomožna misijonarka za Afriko.

Zakaj? — Daj mi duše, drugo vzemi!

Misijonar v bojni vrsti potrebuje matere, sestre, pomožne misijonarke v domovini. Tudi misijonar ne živi od zraka, in za njegovo življenje in potovanje je treba pogosto večjih, da mnogo večjih sredstev kakor za življenje mašnikovo v domovini. Pomožna misijonarka mora za to skrbeti, da bo mogoče, vedno več misijonarjev poslati v Afriko. Skrbi tudi za to, da morejo misijonske sestre živeti in delati. Pa zakaj pomožna misijonarka ni sama postala misijonska sestra? Ker jo je Gospod žetve z notranjo lepoto in vzvišenostjo poklica pomožne misijonarke navezal nase.

Včasih slišimo sodbo misijonskih škofov, da bodo v misijonih sestre domačinke, ki potrebujejo za življenje zelo malo in ki zanje tudi ni visokih stroškov za potovanje, polagoma nadomestile misijonske sestre. Toda pomožna misijonska služba bo trajala naprej. Saj se razteza na vse misijonske pokrajine v Afriki in ne samo na en del; razteza se na vse potrebe misijonskega življenja: začenja se pri skrbi za vsakdanji kruh in konča se pri najvišjem, pri molitvi. Obsega tudi vse druge potrebe: od krstne oblekice za zamorčeka do evagelijske knjige, ki jo vzame v roke božji poslanec, ko oznanja veselo oznanilo: vse je treba oskrbeti.

Čar, ki ga ima delo za večnost, reševanje duš za vso večnost, poveličevanje božje vso večnost, je z vso silo vleklo k misijonskemu delu in je na misijonsko delo navezalo Marijo Terezijo Ledóchowsko in njene duhovne hčere.

»Učenik, kje stanuješ?« (Jan 1, 38) sta vprašala nekoč apostola Andrej in Janez, in Jezus jima je odgovoril: »Pridita in poglejta« (Jan 1, 39).

Pridi in poglej tudi ti, duša, ki ljubiš Boga in ljubiš duše, če umeješ večne vrednote. Pridi in poglej, ti, ki si na visokih šolah pridobila vednost in častne naslove.

Pridi in poglej, ti mestna hči, s svojim mnogim znanjem in z nedolžnostjo, ki si jo ohranila sredi izkušnjav tega sveta.

Pridi in poglej, ti kmetška hči, ki ti je srce pri delu na polju in travniku bolj in bolj vzljubilo Boga.

Gospod, daj mi duš, drugo vzemi.

Pridite in pogledjte, kako dober je Gospod, in potrudite se ve vse na ta ali oni način v službo Gospodu žetve, da bodete služile Njemu in zaslužile sebi srečno večnost.

V Rimu, 29. aprila, rojstni dan Marije Terezije Ledóchowske.

Marija Falkenhayn, s. r.

Žetev je zrela.

Piše P. Ruper, misijon Nanyamba.

Volja predstojnikov in pa ker mi je zmanjkalo duhovnih pomočnikov: to je bil vzrok, da sem moral zapustiti misijon, ki sem ga bil pravkar ustanovil. Moj nekdanji učitelj v apostolatu, preč. p. Alkuin, je pred enim letom zbolel, od septembra dalje pa sploh ni zapustil sobe. Zato sem mu moral na pomoč in prevzeti postajo Ndanda, ki šteje 3800 kristjanov. Medtem pa me drugi misijonar nadomestuje v Nanyambi.

Kakor mi sporoča moj naslednik, delo tam mirno in stalno napreduje. Šole, ki niso nad 6 ur oddaljene od misijona, prav dobro prospevajo. Mnogo otrok hrepeni, da bi bili krščeni, čeprav so šele 2 leti hodili k pouku. Toda misijonarju je treba previdnosti. Najprej naj se katehumeni izkažejo hrabre in stanovitne napram svojim poganskim in islamskim sorodnikom, in se zavedo velike razdalje, ki jih bo kot kristjane ločila od vsega sorodstva in njih mišljenja. Šele ko bodo prišli do sklepa, da hočejo dati slovo vsemu, kar bi nasprotovalo krščanskim naukom, ki so jih slišali: šele potem bomo te otroke brez skrbi pripustili k sv. krstu. Odraslim katehumenom seveda se more več zaupati, ker so že izven otroške omahljivosti.

V tem času so postavili novo hišo za stanovanje iz žgane opeke; žal, nimam slike, da bi vam jo poslal. Predrta stena ima ta namen, da bodo mogle tudi matere s svojimi kričački biti pri službi božji. Pa tudi pogani in islamci pridejo večkrat in si ne upajo v cerkev. Radi bi pa le videli našo službo božjo od blizu. Sčasoma pa jih vseeno zvabimo noter, da se nam potem v vsem pridružijo.

Seveda bo treba kmalu zidati trdno cerkev. Letos so bratje stavbarji zaposleni po drugih postajah; vendar pripravljamo vse za zidavo.

Imam torej upanje, da bo naš misijon še lepo napredoval pod zaščito svete patrone in pomagalke, ki naj tudi vašo Družbo in vse dobrotnike z nebes blagoslavlja.

Priprava na veliki dan.

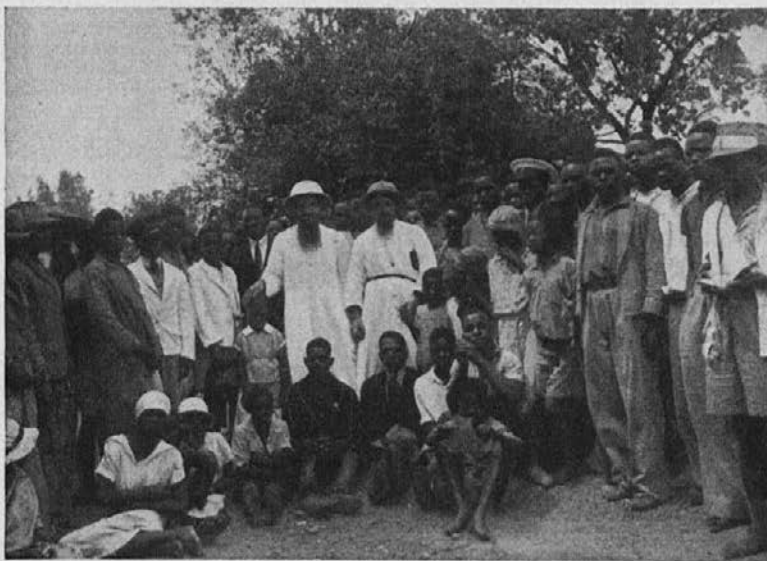
Piše p. Oto, Beli oče, apostol. vikar, Bukuba.

Beli očetje imajo navado, da katehumena 4 leta pripravljajo na sv. krst, zato ker povprečno zamorci niso kaj nadarjeni in tudi volja jim ni utrjena z mladostno

vzgojo v domači hiši. Zaradi tega mora šola v dobi 4 let nadomestiti ta primanjkljaj. Izkušnja dosedaj je pokazala, da je ta način dober in ima mnogo več koristi ko pomanjkljivosti.

Nedelja je. Od vseh strani hite zamorski kristjani praznje oblečeni v misijon. Nekateri gredo takoj v cerkev, drugi se zbirajo v lopi, prav za prav v skednju, pred cerkvi. Tu jih že čaka njih katehist. Kakor hitro se služba

Misijonarji med novospreobrnjenimi zamorskimi kristjani.

božja prične, začno katehumeni svoje glasne molitve. Potem se prične izpraševanje katekizma. Večina ne zna brati; zato se morajo učiti odgovorov in molitvic na pamet. Žene in dekleta skupno preberejo vprašanje, drugi skupno odgovarjajo. Ko pa se začne nova tvarina, hočejo možje in mladeniči brati vprašanja. Čuj, naenkrat se glasovi spremenijo: molitvica je prišla na vrsto, ne bilo bi prav, ko bi jo mehanično ponavljali kakor katekizemske odgovore; to mora iti pobožno in slovesno.

Misijonar nastopi z debelo knjigo v roki. Vpraša: »Ali je kdo, ki še ni vpisan, pa bi rad pristopil?«

Kjer je misijon v cvetu, se pri tem povabilu oglasi 15 do 25 zamorcev, ki so pripravljani, da se odpovedo poganstvu in se obrnejo h Kristusu, ki je Luč sveta. Začne

se vpisovanje: ime, starost, starši, rod itd. Ko so vsi novi vpisani, se obrne misijonar k »starim« med katehumeni, da vidi, če so vsi prišli. Kdor redno vsako nedeljo prihaja, more že po 9 mescih napredovati v bližnjo višjo stopnjo, seveda šele potem, ko je izkušnjo iz katekizma dobro preстал. Še večjo prednost imajo otroci, ki vsak dan pridejo v misijonsko šolo in se katekizma vsak dan uče. Ti pridejo že po 6 mescih v drugi oddelek, ki se imenuje oddelek božjih zapovedi. Seveda so poprej izprašani iz katekizma.

Izklicanje imen pa ne gre vselej tako gladko kot bi kdo mislil. Komaj je to delo končano, že se oglasio nekateri in pravijo: »Nas niste klicali.« Morebiti res; zakaj tujci so, ki so prišli iz drugega misijona tako rekoč na obisk. Zaposrilo potrdila, da so bili tu, zato da se v domačem misijonu lahko opravičijo. So pa tudi taki, ki so svoje ime preslišali, pač zato, ker so spali. In hočeš nočeš se mora misijonar potruditi, da izmed tisoč imen dobi njihovo v seznamu.

Isti prizori se ponavljajo dvakrat v tednu: v torek in četrtek popoldne, ko se zberejo katehumeni iz obeh višjih oddelkov. Zadnja dva oddelka, ki sta neposredna priprava za sv. krst, in se tu le ponavlja že obdelana tvarina o svetih zakramentih, se zbereta 4 krat v tednu, in sicer redno dopoldne, zlasti v deževnem času. Ker so tu ekvatorski kraji, dežuje le dopoldne. Zaradi tega morajo katehumeni marsikaj trpeti, ker malokdo ima dežnik. Zato pridejo časih do kože mokri k pouku in prezebajoč čepe na slami, ki jim jo pogrnemo po tleh.

Odraslim se 4 krat na leto deli zakrament sv. krsta; zato je pa tudi 4 krat na leto preizkušnja, ki jo vodi sam misijonar. Ne napravijo vsi preizkušnje, marveč jih mnogo pomaknemo v nastopno četrletje.

Kateri so se odrezali, pričakujejo potem velikega dne v prav svojskem veselju. Pogosto med dnevom hite širokih korakov v cerkev, kjer dolgo kleče molijo. Potem obiščejo še kapelo Matere božje na pokopališču, potem pa drug drugemu čestitajo in se za voščila zahvaljujejo. Preden se vrnejo na domove, še poizvedo, kdaj se začnejo duhovne vaje za sv. krst, ker med izpitom in sv. krstom poteče nekaj dni, da uredimo knjige ali odstranimo kake zapreke, ki so se slučajno pokazale.

Nato se začno duhovne vaje. Vsak dan sta zjutraj dva govora, vmes rožni venec.

Naposled je slovesni in veseli dan tu. Navsezgodaj prihajajo katehumeni od vseh strani v spremstvu botrov. V lopi pred cerkvijo si še popravljajo obleko; potem pride misijonar in bere imena katehumenov in botrov, na kar dobi vsak listek s svojim imenom. Ob 6 nastopijo duhovniki, ki imajo deliti zakrament sv. krsta; v njih spremstvu so strežniki. Po krstu opravijo izpreobrnjeni protestantje prvo sv. spoved. Vsi krščenci so pa med sv. mašo obhajani.

Žal, da zaradi revščine v misijonu ne moremo več po stari navadi dati vsakemu novokrščenemu rožni venec ali vsaj majhen križček za spomin. Ko bi naše ljube dobrotnike v Evropi smeli prositi za te važne nabožne predmete.

Iz uršulinskega misijona Krugersdorp.

Piše s. Ksaverija Lesjak, Južna Afrika.

Preteklega leta mesca junija je gospod škof praznoval svoj srebrni jubilej. Ob tej priliki je obiskal tudi naš misijon v spremstvu 6 duhovnikov. Priredili smo majhen koncert. Največja učenka je pozdravila prevzvišenega jubilanta v angleščini in nato sta ga pozdravila še dva zamorčka v dveh zamorskih jezikih: zulu in sesutu. Mala petletna Olgica je gospodu škofu podarila šopek skromnih vijolic. Počasi je stopala v svojih novih »copatkah« in se globoko priklonila. V strahu, da ne bi storila premalo, je ostala priklonjena tako dolgo, da jo je prevzvišeni dvignil in iskreno objel.

V nagrado za njihovo marljivost jim je gospod škof dovolil izlet z malim prigrizkom: limonada, sladkorčki, banane. Kar strmeli so zamorčki, ko smo jim delile te reči, katerih morda vse svoje življenje niso videli ali jedli. Naši ljubi zamorčki ne poznajo priboljškov. Nekateri so pričeli banane kar z lupinami jesti. Drugi so spravili vse v žep. In ko sem jih vprašala, zakaj ne jedo, sem dobila krasen odgovor: »Mamici, očku bom nesel domov...« Pri zamorcih vlada pač še vedno ona prelepa navada, da se ne sme nikomur ničesar odreči, če prosi. To sem opazila pri otrocih, kakor tudi pri odraslih. Četudi imajo morda samo en sladkorček ali drugačen ugrizek, delili ga bodo.

Od časa do časa nam dajo naša č. mati prednica košarico sadja, da ga porazdelimo med zamorčke. Bilo je nekoč, s. Simona je ravno izpraznila košarico, ko sem vstopila v njen razred. Verica je imela pet marelic v roki.

Prožila sem svojo roko s prošnjo: »Verica, ali boš katero dala meni?«

Smehljaje me je pogledala, nato pa veselo zaklicala: »Ujes, suster!« (Da, sestra) in položila štiri najlepše v mojo roko.

Mesca julija smo imeli prvo sveto obhajilo. Neposredno pripravo je prevzel pater misijonar sam. To so bili dnevi veselega pričakovanja. Dečki in deklice, kakor tudi odrasli so podvojili svojo pridnost. K pouku ni prišel nihče

Zamorčki okrog podobe Matere božje.

prepozno. A prišla je druga, gmotna skrb. Edine hlačke so bile skoraj končane in komolci so sramežljivo kukali iz srajce. Kdo bo kupil novo obleko za nedeljo prvega svetega obhajila? Nekega dne prideta dva zamorčka in nam potožita to veliko skrb. Premišljevale smo, kako bi dobile potrebno vsoto denarja. Hvala božji dobroti, smo zamogle končno vse potrebno oskrbeti. Zarana so prišli prvoobhajanci v misijon in so čakali pred hišo na nas. Učenci misijonske šole so bili snažno oblečeni, nekateri so imeli celo čevlje. Med te so se pomešali fantje 30—40 let. Bili so delavci iz zlatokopnih rudnikov, bosonogi, v

starih oguljenih hlačah s številnimi raznobarvnimi krpami, ogrnjeni v pestrobarvno odejo.

In vsi mali in veliki prvoobhajanci so s tihim hrepenjem pričakovali prihod istega Kralja ljubezni, ljubega Jezusa v sveti hostiji. Prav zadnjo minuto je prisopihala še priletna žena v beli obleki in s pajčolanom na glavi. V skrbeh, da še ni vsa v redu, me je zaprosila: »Sestra, naredi me lepo in daj mi venček na glavo.« Bila sem res v zadregi, kajti vse venčke sem že porazdelila. In vendar bi stari mami tako rada postregla. Na srečo je bilo na vrtni gredici še nekaj marjetic, ki sem jih povila v venček srečni prvoobhajanki. Malo zakasneli sva se. Ko sva stopili v cerkev, je bila že napolnjena do zadnjega kotička.

S kakšno radostjo so pač spremljali angeli božji svoje črne varovance prvokrat k mizi Gospodovi. Saj je večina od njih nekaj dni prej prejela sveti krst in so bile njihove duše odete z lilijami krstne nedolžnosti. To so veseli trenutki za nas misijonarje in misijonarke v sredi mnogih skrbi in bridkih preizkušenj. Bog daj vsem našim novim kristjanom milost stanovitnosti!

Boj malikom.

Piše misijonar očetov od Sv. Duha, Srednja Afrika.

(Dalje.)

Nekega lepega večera se napotim z osmimi najstarejšimi izmed naših mladih kristjanov k obrežju, kjer je bil pripravljen za nas iz drevesnega debla iztesan čoln. V rokah nosijo vesla, na glavi živež. Ko pospravimo naše stvari v zadnji del čolna, odide vsak na svoje mesto. Jaz pa se usedem v zadnji del čolna kjer se je razprostirala nad mojim sedežem mala slamnata streha. Potem ko iz polnih grl zakličejo hurá in naredo velik križ, začno z vesli enakomerno rezati valove in čoln se pomika hitro naprej, kakor da bi pod varstvom zastave Srca Jezusovega hitel v boj po zmago.

»Mali David,« tako se imenuje deček, ki ve za skrivališče velikega fetiša, »glej, da ubiješ velikana Goljata,« se šalijo veslači. Vidi se, da naši mali zamorci dobro znajo zgodbe sv. pisma.

David, ki prav nič ne dvomi o uspehu našega potovanja, začne peti vesele pesmi.

Čez četrte ure se sredi lagune za trenutek ustavimo, da si nekoliko ogledamo ravnino, na kateri stoji naš misijon.

Prav lepo je videti misijonsko poslopje, obdano od zelenja in visokih dreves.

Afriški čarovnik.

Toda kmalu zopet režejo vesla enakomerno valove in brzo leti ladjica dalje.

Lahen vetrič nam piha v obraz in hladi vročino toplih sončnih žarkov. Vesel vrisk in petje iz našega čolna pa glasno odmeva od obeh obrežij.

Vaščani zapuste koče in ko spoznajo misijonarja, nam glasno kličejo: »Kam pa se peljete?«

»Po reki navzgor!« odgovorijo veslači vsi naenkrat, ne da bi za trenutek obstali z vesli. Oprezni so, da ne izdajo vzroka vožnje.

Jaz pa mirno molim brevir, nato rožni venec in priporočim Bogu in ljubi Materi božji našo pot. Nenadoma pa vesla obstanejo in petje utihne. David pa, nahajajoč se v sprednjem delu čolna, položi prst na usta in zašepeta: »Mbisi, riba!«

In v resnici opazimo nekoliko proč od nas v soncu belo se lesketajočo ribo, katero je, ker v deročih valovih najbrže ni mogla plavati, nesla voda naprej.

Ali spi? Ali je mrtva? Ali pa se je le potuhnila; krmar obrne čoln in tiho veslamo proti nji.

Ko smo dovolj blizu, jo udari eden na vso moč z veslom, da bi jo omotil, in kmalu smo jo imeli v čolnu.

Po treh urah krepkega veslanja pridemo do stanovališča zamorskega katehista. Ker se je že zmračilo, ostanemo tukaj, da se odpočijemo.

Naši pōtni veslači se pa zberejo okrog veselo plapolajočega ognja, da se posuše in potolažijo od lakote kruleče želočce z bananami in pečeno ribo, katero smo prej ujeli.

Po jedi opravijo pod velikim križem pobožno večerno molitev in čez nekaj trenutkov vsi trdno zaspe.

Prihodnje jutro berem navsezgodaj sv. mašo, katere se udeleži vsa mala družba. Nato pa zopet na pot naprej, kajti ta je še dolga.

Gladina reke je kakor zrcalo, zrak hladen in narava še na pol v spanju.

(Dalje.)

Objava, ki sem jo obljubila.

Položaj je bil nad vse resen. Bilo je na tem, da bo zadela misijone velika izguba. Od nikoder ni bilo upati pomoči. Pa je posegla vmes Marija Terezija Ledóchowska in pomagala v skrajni sili. Kdo ne pozna naše ljube afriške matere? Vsako materino srce je pa polno ljubezni ob vsakem času. Zato pa Marija Terezija Ledóchowska, zvesta božja služabnica in mati ubogih v e d n o pomaga. Hvala ti, mati! Mólimo za tvojo beatifikacijo, ker vemo, da bo to v večjo čast božjo in izveličanje duš. Zato, ker si Ti res dobra mati in smo iz hvaležnosti dolžni, da te vedno bolj ljubimo.

St. K.

Kratka misijonska poročila.

P. Jager, Grootfontein. V levi steni kapele je še vedno prazen prostor za našega zamorskega apostola sv. Petra Klaverja. Zelo rad bi dobil primerno soho njegovo. Na ovitku »Odmeva« ga zopet gledam in zdi se mi, da me opominja, da naj poskrbim za njegovo stanovanje v naši kapeli, kjer bo ljudem oznanjeval pokoro in zaupanje in ljubezen do Jezusa. (Op. Družba sv. Petra hvaležno sprejema prispevke za napravo omenjene sohe.)

Sestra Kamila, dominikanka, Zigudu, Kaplandija. Me nismo tako srečne, da bi mogle biti vsak dan pri sv. maši. Kvečjemu trikrat na teden, ali pa še ne, ker pater misijonar mora ven na zunanje postaje. Prosimo vas, da se pri sv. maši spominjate nas in naših misijonov; saj sv. Tomaž tako lepo piše, da bi z eno kapljico Odrešnikove krvi moglo biti odrešenih milijon svetov. Prosim, da prav pristrčno molite za ubogo Afriko. Čim večja je revščina, ki jo želimo odpraviti z molitvijo pri sv. maši,

tem večje zaupanje s tem pokažemo do Boga.

Sestra Trudberta, Maskat, Bagamoyo. Sestre smo že nekaj mesecev v Maskatu in smo že mnogo veselega doživele sredi naših gorečih kristjanov. Zlasti lep je bil praznik presv. Rešnjega Telesa. Šolski otroci so zlasti vneto pomagali ob pripravah za praznik. Dva dni pred praznikom so prišli z motikami in kopačami, da popravijo pota in napravijo lep prostor za oltar. Res smo poskrbeli za vse. Dečki so kopali jame in zabijali kole za vence. Šli so tudi v gozd in privlekli dreves po 4 metre visokih, in praproti. Deklice so nabrale cvetic in so spletle mnogo lepih vencev. Kako srečne so bile, ko so se smele prvič v življenju udeležiti procesije v belih oblekah in z venčki na glavi (glej sliko spodaj!). Žal, da je bilo teh angelčkov le malo, ker smo imeli le malo belih oblek na razpolago. Tolažile smo tiste, ki niso prišle na vrsto, češ drugo leto za ta praznik pa bomo napravili več belih oblek. Da bi jih le res mogli!

Zamorske dekllice bodo trosile Jezusu evetke.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje moje žene, zatem ko smo se k služabnici božji zatekli za pomoč. Pošiljam obljubljen skromen misijonski dar in prosim javne objave v Odmevu. Mariji Tereziji se pa še nadalje priporočam v vseh družinskih zadevah.

J. R. Ljubljana.

V važni zadevi sem se obrnil do služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske in ona mi je čudovito pomagala. Pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Jožef ter se ji še nadalje priporočam.

J. L. Sladka gora.

Zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za večkratno uslišanje in se še priporoča v dveh zadevah.

Sv. Jožef, Celje.

Prisrčno se zahvaljujemo služabnici božji za uslišane prošnje in dobljeno pomoč ter se ji priporočamo še nadalje za pomoč v važnih zadevah.

K. S. Rajhenburg.

Zahvalim se služabnici Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam v zahvalo botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Terezijac«.

N. M. Ljubljana.

V dolžnost si štejem, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za večkrat uslišano prošnjo in zadobljeno pomoč v velikih in važnih zadevah in v bolezni pri mojih otrocih. Še nadalje jo prosim pomoči v vseh družinskih zadevah in drugih velikih težavah ter prosim javne objave. — Vsem trpečim pa iskreno priporočamo, da se v sili k njej obračajo, kot najboljši priprošnjici pri ljubem Bogu.

A. Š. Celje.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

J. P. Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišane prošnje in se ji še priporočam za zdravje in v neki drugi važni zadevi ter prosim javne objave v »Odmevu«.

Hčerka je bila nevarno bolna. Zdravnik je izjavil, da je prepozno in ni več pomoči. Z devetdnevnico smo se zatekli k služabnici

božji Mariji Tereziji Ledóchowski in precej se je hčerki obrnilo na bolje ter je bila v kratkem popolnoma zdrava. Spet drugič je dobila hudo pljučnico. Vnovič smo se zatekli k služabnici božji in zdravje se je obrnilo na bolje. Za to ponovno veliko pomoč se služabnici božji najiskrenejše zahvalim in prosim javne objave v Odmevu.
K. Predoslje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za njeno priprošnje v treh važnih zadevah in se ji priporočam še znanprej.

N. N. Šmarje pri Jelšah.

Stokrat se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za tako hitro in skoraj čudežno pomoč. Karkoli sem služabnico božjo prosila, vedno mi je pomagala.

H. M. Radniški dol.

Zahvalim se Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in razne uslišane prošnje.

Marija Vučina.

V hudi bolezní sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji in kmalu se je zdravje zboljšalo. Še nadalje se ji priporočam v vseh zdravstvenih in družinskih zadevah.

Franc Pirš.

Zahvalim se služabnici božji za dobljeno ljubo zdravje ter pošiljam v zahvalo botriški dar zamorčku.

M. Zupančič.

Najprisrčnejše se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za očitvidno pomoč v hudi stiski. — Prosim, da zahvalo objavite v »Odmevu iz Afrike«.

V. A. Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: F. P. Trbovlje, v neki zadevi. — I. J. Ljubljana, za pomoč v zelo važni zadevi. — N. N. za pomoč v važni sodnijski zadevi. — T. M. Celje, za ljubo zdravje. — M. M. Cirkovce, za pomoč v težki zadevi. — R. Š. H. za uslišanje v neki zadevi. — N. G. P. v neki družinski zadevi in za zdravje pri živini. — N. N. za pomoč v skušnjavah zoper sv. čistost in vero. — A. L. iz M. za pomoč v dveh važnih zadevah in za dobro službo. — P. M. za pomoč v neki zelo važni in odločilni zadevi. — Neka mati za zdravje svojega živčno bolnega sina. — J. K. Osilnica, za srečen izid v neki važni sodnijski zadevi in za božji blagoslov pri podjetju.

Dobro sprejeta graja ali opomin more dušo v petih minutah, ali dokler graja-traja, privedi do mojega iskrenega prijateljstva, do katerega bi v navadnem življenju prišla šele po dveh ali treh letih...

Besede Jezusove sestri Benigni Konsolati.

POPOLNI ODPUSTKI

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.
16. maja, na Binkoštni praznik.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le s natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

87 116

Pomožne misijonarke sv. Petra Klaverja pri svojem poklicnem delu.
(Dopisovalni oddelek.)

Pogoji za sprejem

v Družbo sv. Petra Klaverja kot »pomožna misijonarka«.

1. Pristen verski poklic iz nadnaravnih nagibov.
2. Čednostna, neoporečna preteklost.
3. Zakonskih staršev.
4. Skrbna vzgoja
5. Starost 16 do 24 let.
6. Da še v nobeni drugi kongregaciji ni nosila redovne obleke.
7. Trdno zdravje, krepki živci, dobre oči in posluš; brez vidnih telesnih napak; da nima sama ali njena družina podegovanih bolezni, kakor: omračenja duha, jetike ali sušice, božjasti, škrofulov itd.
8. Višja ali srednješolska izobrazba, sposobnost za računstvo, znanje več jezikov. Ali vsaj nižja šolska izobrazba, znanje hišnih opravil, ročnega dela, kmetijstva.
9. Po predpisih določena dota in oprema. Dota se na prošnjo tudi spregleda, če je prosilka brez sredstev, ali pa če so njene zmožnosti večje.
10. Predpisana vstopnina. Potrebni denar za pot v hišo noviciata.

Prošnja za sprejem se naslovi na vrhovno voditeljico družbe, Rim. Natančnejša tozadevna pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Priporočamo knjižico: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Spisala služabnica božja Marija Terezija Ledóhowska. Cena Din 4.50. Naroča se tam kot »Odmev« (glej 2. stran ovitka).

Zapojmo na glas